

Список використаних джерел:

1. Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування. Генеральна прокуратура України: вебсайт. URL : https://www.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=113897&libid=100820&c=edit&_c=fo (дата звернення: 21.02.2020).
2. Іваненко І.В. Бандитизм: кримінологічне та кримінально-правове дослідження : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Одеса, 2003. 248 с.
3. Голіна В.В. Кримінологічні та кримінально-правові проблеми боротьби з бандитизмом: соціально-правове і кримінологічне дослідження : монографія. Харків : Регіон-інформ, 2004. 210 с.
4. Бедриківський В.В. Кримінологічна характеристика та заходи запобігання бандитизму : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Київ, 2010. 235 с.
5. Корецький Д.А., Пособина Т.А. Современный бандитизм: криминологическая характеристика и меры предупреждения. Санкт-Петербург : Изд-во «Юридический центр Пресс», 2004. 241 с.
6. Краснова К.А. Предупреждение бандитизма: уголовно-правовой и криминологический аспекты : дисс. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Москва, 2011. 223 с.
7. Кримінологія : навчальний посібник. / Т.В. Корнякова, Н.С. Юзікова. Дніпро : ЛПРА, 2017. 136 с.
8. Криминология : учебник / под общ. ред. А.И. Долговой. 3-е изд., перераб. и доп. Москва, 2012. 384 с.
9. Маторина Ю.Н., Мордовец А.А., Осипов В.А. Уголовная ответственность за бандитизм: учебное пособие. Москва, 2009. 66 с.
10. Ковтун О.О., Поветкіна А.А. Біологічний вік, як інтегральний показник функціонального стану людини. *Актуальні проблеми фізичного виховання і спорту в сучасних умовах* : матер. І Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Дніпропетровськ, 15 квіт. 2015 р.); редкол.: В. А. Ніколенко (відп. ред.) та ін. Дніпропетровськ, Дніпропетр. нац. ун-т ім. О. Гончара, 2015. С. 162–164.
11. Сахаров А.Б. О личности преступника и причинах преступности в СССР. Москва 1961. 279 с.

ЛЕВКІВСЬКА В. М.,
студентка І курсу магістратури
(Інститут права
Київського національного
університету імені Тараса Шевченка)

УДК 347.9(477)
DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2020.5.27>

**РОЛЬ ВЕРХОВНОГО СУДУ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЄДНОСТІ
СУДОВОЇ ПРАКТИКИ З ПИТАНЬ ПІДСУДНОСТІ СПРАВ
ВИЩОМУ АНТИКОРУПЦІЙНОМУ СУДУ УКРАЇНИ**

Зв'язок кримінального покарання з легітимізованим державою примусом, спрямованим на суттєве обмеження громадянських прав особи, зокрема обмеження свободи та волі, демонструє потребу дотримання всіх без винятку вимог процесуального законодавства учасниками кримінального процесу з метою

недопущення свавільного трактування закону, а відтак неправильного його застосування. У цьому контексті видається цілком логічним наділення вищого органу в системі судів загальної юрисдикції функціями, спрямованими на узагальнення судової практики, забезпечення єдності підходу судів загальної юрисдикції в застосуванні норм і положень законів під час розгляду кримінальних справ, особливо за умови наявності неоднозначного трактування чи розуміння норм матеріального та/або процесуального права. Особливої актуальності цей вектор функціонування Верховного Суду набуває в умовах початку роботи нових вищих спеціалізованих судів України, зокрема Вищого антикорупційного суду. Розкрито роль і функції Верховного Суду в сфері забезпечення єдності судової практики та правозастосування місцевими й апеляційними судами норм процесуального права. Проведено аналіз практики застосування положень ч. 1 ст. 32 та п. 20-2 розділу XI «Перехідні положення» КПК України в частині визначення підсудності розгляду корупційних справ. Акцентовано увагу на потребі розв'язання проблеми конкуренції норм чинного кримінально-процесуального законодавства щодо територіальної та інстанційної підсудності корупційних справ, що вже перебувають на стадії судового розгляду. Доведено необхідність уточнення правозастосовної практики щодо передачі корупційних справ на розгляд до Вищого антикорупційного суду України. Роль Верховного Суду в забезпеченні єдності судової практики з питань підсудності справ Вищому антикорупційному суду України полягає в тому, що запровадження у практику розгляду кримінальних справ нової вертикалі судових інстанцій – антикорупційних судів, відбулося шляхом доповнення законодавства нормами, які потребують узгодження з наявною судовою практикою, а також більшої точності та конкретності, знову ж таки з урахуванням вже усталеної судової практики.

Ключові слова: Верховний Суд, єдність судової практики, інстанційна підсудність, Вищий антикорупційний суд, територіальна підсудність.

Levkivska V. M. The role of the Supreme Court in providing unity of court practice on the jurisdiction of cases in the Higher Anti-corruption Court of Ukraine

The connection between criminal punishment and state-legitimized coercion aimed at significantly restricting a person's civil rights, including restrictions on liberty and freedom, demonstrates the need for all participants in criminal proceedings to comply with procedural law in order to prevent arbitrary interpretation of the law and its consequent misapplication. In this context, it seems logical to authorize the supreme body in the system of courts of general jurisdiction for functions aimed at generalizing judicial practice, ensuring uniformity of approach of courts of general jurisdiction in the application of norms and provisions of law in criminal cases, especially in case of ambiguous interpretation or understanding of the provisions of substantive and/or procedural law.

It was disclosed the role and functions of the Supreme Court in the area of ensuring the unity of case law and enforcement of procedural law by local and appellate courts. It was made an analysis the practice of applying the provisions of part 1 of art. 32 and part 20-2 of Section XI "Transitional Provisions" of the CPC of Ukraine regarding the determination of the jurisdiction of corruption cases. It was paid an attention to the necessity of solving the problem of competition of the norms of the current criminal procedural legislation on territorial and instance jurisdiction of corruption cases, which are already at the stage of judicial review. Was proved the necessity of clarifying the law enforcement practice regarding the transfer of corruption cases to the High Anticorruption Court of Ukraine.

This vector of functioning of the Supreme Court becomes especially urgent in the context of the beginning of work of new higher specialized courts of Ukraine, and in particular the Supreme Anticorruption Court. The role of the Supreme Court in ensuring the unity of case law on the jurisdiction of the Supreme Anticorruption Court of Ukraine is that a new vertical of judicial authorities – anticorruption courts – was introduced by supplementing the legislation with the provisions that require harmonization with existing case law, as well as greater accuracy and specifics, again taking into account the already established case law.

Key words: *Supreme Court, unity of jurisprudence, instance jurisdiction, High Anticorruption Court, territorial jurisdiction.*

Вступ. Захист прав та інтересів особи в межах кримінального провадження є однією з найважливіших сторін діяльності судової системи нарівні з дотриманням принципів невідворотності покарання. Зв'язок кримінального покарання з легітимізованим державою примусом, спрямованим на суттєве обмеження громадянських прав особи, зокрема обмеження свободи та волі, демонструє потребу дотримання всіх без винятку вимог процесуального законодавства учасниками кримінального процесу з метою недопущення свавільного трактування закону, а відтак неправильного його застосування. У цьому контексті видається цілком логічним наділення вищого органу в системі судів загальної юрисдикції функціями, спрямованими на узагальнення судової практики, забезпечення єдності підходу судів загальної юрисдикції в застосуванні норм і положень законів під час розгляду кримінальних справ, особливо за умови наявності неоднозначного трактування чи розуміння норм матеріального та/або процесуального права. Особливої актуальності цей вектор функціонування Верховного Суду набуває в умовах початку роботи нових вищих спеціалізованих судів України, зокрема Вищого антикорупційного суду.

Ступінь наукового розроблення теми. Враховуючи той факт, що діяльність ВАКС триває всього два місяці, поява вагомих наукових досліджень із проблематики реалізації його повноважень, зокрема, і в сфері визначення підсудності не набула ще потрібного наукового інтересу й опрацювання. Натомість питанням діяльності Верховного Суду в сфері узагальнення судової практики присвячено вдосталь уваги в науковому середовищі. Тому варто звернутися до робіт таких учених, як М. Деменчук, С. Прилуцький, Я. Романюк та інші.

Постановка завдання. Метою статті є розкриття ролі Верховного Суду в забезпеченні єдності судової практики з питань підсудності справ Вищому антикорупційному суду України.

Результати дослідження. Початок роботи Вищого антикорупційного суду України (далі – ВАКС) є важливим етапом на шляху подолання корупційних проявів у сфері публічного управління. Однак початок його роботи та його інклюзивність у систему вітчизняного судочинства тягне за собою низку нерозв'язаних проблем організаційного і практичного характеру. Йдеться головним чином про надзвичайно актуальну та нагальну для українського суспільства проблему: які саме справи повинні розглядатися у ВАКС та чи повинні бути передані до ВАКС кримінальні справи, які є у місцевих судах. Ці питання мають певне законодавче визначення, але в деяких випадках положення закону не дають однозначності розуміння подальшої долі кримінального провадження. Для уникнення подібних проблем актуалізується роль Верховного Суду, який через свої повноваження в сфері узагальнення судової практики та забезпечення єдності правозастосування уявляється тим суб'єктом, позиція якого буде не лише визначальною, але й обґрунтованою таким способом, що суттєво пришвидшить процес формування й відповідної наукової доктрини кримінального процесу з урахуванням функцій ВАКС.

Наукове розроблення питання визначення інстанційної підсудності щодо ВАКС має надзвичайно практичне значення, оскільки за допомогою методів кримінально-правової науки можливим є опрацювання відповідних уточнень до вітчизняного законодавства.

Розв'язання питання стосовно того, чи підлягає справа передачі до ВАКС з місцевого суду, має цілком утилітарне значення, оскільки правильне застосування положень Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) зменшить ризики ухилення особами, що вчинили кримінальне правопорушення від відповідальності через помилкове обрання інстанційної підсудності судом чи органами прокуратури для провадження по справі та винесення вироку обвинувачуваному.

Отже, сьогодні є типовим випадок, коли справи, щодо яких виникає питання підсудності ВАКС, є на етапі судового розгляду в місцевих судах, в які органи, що здійснюють процесуальне керівництво, надіслали обвинувачувальні акти до моменту початку функціонування ВАКС. Надсилання обвинувальних актів найчастіше здійснювалося за принципами територіальної підсудності. Тобто враховувалися положення ч. 1 ст. 32 КПК України, згідно з яким «кримінальне провадження здійснює суд, у межах територіальної юрисдикції якого вчинено кримінальне правопорушення» [5]. Але загалом така ситуація потребує втручання Верховного Суду в контексті формування єдності підходів до розуміння судами та органами кримінального переслідування сутності й механізмів передачі справ для розгляду у ВАКС та умов цієї передачі з метою дотримання принципів повноти й всебічності розгляду справи й винесення вироку компетентним судом.

У цьому контексті звертає на себе увагу та роль, яку законодавець покладає на Верховний Суд. Наприклад, відповідно до ч. 2 ст. 36 Закону України «Про судоустрій та статус суддів» Верховний Суд з-поміж іншого «здійснює аналіз судової статистики, узагальнення судової практики; забезпечує однакове застосування норм права судами різних спеціалізацій у порядку та спосіб, визначені процесуальним законом; забезпечує апеляційні та місцеві суди методичною інформацією з питань правозастосування» [8]. На думку М. Деменчука, «єдність судової практики» означає однаковий підхід судів відповідної юрисдикції до застосування норм матеріального та процесуального права під час розгляду конкретних судових справ з урахуванням попереднього розгляду аналогічних за характером справ» [4, с. 13]. Однаковість підходу в умовах новел законодавства та правозастосування, як це відбувається з початком діяльності ВАКС та потребою передачі справ на розгляд до нього, забезпечити складно. По-перше, місцеві суди, в яких відбувається розгляд справ найчастіше, не укомплектовані кадрами такої кваліфікації, які самостійно здатні розв'язувати проблемні питання неузгодженості законодавства або прогалин права. По-друге, сам механізм передачі, який передбачено в Кримінально-процесуальному кодексі України, має певні особливості, що впливають на законність усього судового провадження, а їх порушення може призвести до уникнення справедливої відповідальності винної особи чи скасування вироку за формальними підставами недотримання норм процесуального права.

На окрему вагу заслуговує позиція Я. Романюка, який був тривалий час головою Верховного Суду. Його позиція стосовно ролі Верховного Суду в процесі узагальнення судової практики полягає в тому, що «завдяки забезпеченню єдності судової практики реалізується конституційний принцип рівності всіх громадян перед законом і судом, і це не є новелою» [11, с. 5]. Крім того, забезпечення єдності судової практики Верховним Судом може розглядатися як практична реалізація його повноважень у сфері методичного забезпечення місцевих та апеляційних судів, оскільки в такий спосіб скорочуються терміни судового розгляду справ. Суди нижчих інстанцій не повинні самостійно ухвалювати рішення у спірній ситуації, оскільки досвід, рівень кваліфікації окремих суддів є неоднорідним, що вже само по собі загрожує формуванню однорідної практики.

Щодо цього цікавим є висновок Консультативної ради європейських суддів № 20 (2017) «Про роль судів у забезпеченні єдності застосування закону», в якому визначається, що «повноваження верховних судів щодо забезпечення та збереження єдності судової практики не повинне розумітися так, ніби верховний суд повинен здійснювати втручання якомога частіше. Таке розуміння неминуче призведе, окрім затримок у розгляді справ верховним судом і зменшення якості судового розгляду, до суперечностей у судовій практиці самого верховного суду, внаслідок чого також неминучою буде ситуація, коли кількість справ,

розглянутих верховним судом, стане надмірно високою, і тому його судову практику можуть менше браги до уваги» [2]. Тобто політика європейських судів орієнтується на те, що верховні суди мають швидше реагувати на потенційні ризики формування неоднакової практики застосування місцевими та апеляційними судами норм права. Об'єктивно така позиція в умовах початку діяльності ВАКС і наявності досить великої кількості неузгодженостей в законодавстві є цілком виправданою, але Верховний Суд не може розглядати потенційні суперечності, оскільки виступає перш за все інстанцією, яка забезпечує єдність і правильність правозастосовної діяльності всієї судової гілки влади, водночас виступаючи й вищим органом судової юрисдикції касаційної ланки.

Зі свого боку, С.В. Прилуцький зазначає, що діяльність Верховного Суду в частині узагальнення судової практики, забезпечення єдності в застосуванні судами положень матеріального та процесуального права є практичним вираженням системи конституційних гарантій верховенства права, яке розкривається через специфічну діяльність судової гілки влади. Правозастосування є активною формою діяльності під час судового розгляду справ, а тому ця діяльність має забезпечуватися методологічно з метою формування єдиного підходу під час застосування спірних норм законодавства [6, с. 29–30]. Якщо ж говорити про конституційний вимір, тоді з урахуванням існування ВАКС ми можемо засвідчити на невизначеності конституційно-правового статусу останнього. Ніхто не заперечує необхідність існування антикорупційних судів, але їх існування та діяльність не повинні призводити до того, що внаслідок некоректного застосування норм процесуального права відбувається скасування винесених вироків.

Той самий Я. Романюк зазначає, що «єдність судової практики та, відповідно, принцип правової визначеності повинні забезпечуватися як у сфері матеріального права, так і рівною мірою у сфері застосування процесуальних норм. В Україні особливо гострим є питання розмежування юрисдикцій між спеціалізованими судами, саме тому чіткий розподіл повноважень між судовими органами є невіддільним елементом права на доступ до суду, яке може порушуватися у разі визначення непідсудності справи жодній судовій юрисдикції, що нині не може бути усунено шляхом звернення до Верховного Суду України» [12, с. 10]. Ми повністю погоджуємося з цією тезою, хоча відсутність самої можливості Верховним Судом визначити коректність реалізації тих чи інших процесуальних норм, особливо в умовах існування ВАКС, мало б суттєво підвищити ефективність процесів розгляду кримінальних справ щодо скоєння корупційних злочинів, оскільки саме питання підсудності є потужним інструментом затягування справи та зловживання процесуальними правами стороною захисту.

Тому ми підтримуємо позицію М. Демечука стосовно того, що Верховний Суд повинен створити практику розгляду зразкових справ [3, с. 149–150]. Враховуючи тотожність предмета спору щодо визначення підсудності ВАКС, механізму та способу передачі справи до розгляду у ВАКС, а також накопичення цих справ у практиці Верховного Суду, виникає реальна потреба практичної реалізації інституту зразкових справ. Коли розглядаючи один конкретний випадок і формуючи правову позицію, Верховний Суд розв'язуватиме питання застосовності положення ч. 1 ст. 32 КПК України про територіальну підсудність чи Перехідних положень – про інстанційну підсудність.

Суть проблеми полягає в тому, що коли з 5 вересня 2019 р. розпочав роботу ВАКС, то, відповідно, до п. 20-2 розділу XI «Перехідні положення» Кримінального процесуального кодексу України «підсудність ВАКС як суду першої інстанції, суду апеляційної інстанції та слідчих судів поширюється на кримінальні провадження, відомості за якими про кримінальне правопорушення було внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань із дня початку роботи ВАКС; до дня початку роботи ВАКС, якщо досудове розслідування здійснюється або здійснювалося Національним антикорупційним бюро України та завершено прокурорами Спеціалізованої антикорупційної прокуратури» [5]. Ця норма свідчить, що справи, які передано до судів іншими органами, крім НАБУ, не підлягають розгляду ВАКС та не відбувається зміна їхньої інстанційної підсудності, навіть якщо за змістом і класифікацією кримінальних правопорушень таке судове провадження в них повинен здійснювати ВАКС.

Згідно з ч. 2 ст. 4 Закону України «Про Вищий антикорупційний суд» від 7 червня 2018 р. та абз. 2 ч. 1 ст. 32 КПК України «територіальна юрисдикція ВАКС поширюється на всю територію України, тобто судовий контроль під час досудового розслідування, судового провадження в судах першої та апеляційної інстанцій щодо злочинів, які вчинено на території України та підсудні ВАКС, згідно з ч. 1 ст. 33-1 КПК здійснює ВАКС» [7]. Відповідно до ч. 1 ст. 33-1 КПК України ВАКС підсудні «кримінальні провадження стосовно *корупційних злочинів*, передбачених в примітці ст. 45 Кримінального кодексу України (КК), ст. ст. 206-2, 209, 211, 366-1 КК, якщо наявна хоча б одна з умов, передбачених п. п. 1–3 ч. 5 ст. 216 КПК України» [7]. Інші суди, як зазначено в ч. 3 ст. 33-1 КПК України, не можуть розглядати кримінальні провадження щодо злочинів, які віднесено до підсудності ВАКС.

Водночас такого поняття, як «корупційний злочин», КПК України не містить. Є окремий спеціальний законодавчий акт у сфері запобігання та протидії корупції, який визначає ознаки протиправної поведінки, що можуть свідчити, що така поведінка є корупційною. Крім того, КПК України містить лише набір критеріїв, застосування яких судами дає змогу визначити предметну підсудність справи.

Саме тому в разі виникнення спірних питань стосовно того, чи підлягає справа передачі до ВАКС, «вони можуть бути розв'язані Верховним Судом у порядку, передбаченому ст. 34 Кримінального процесуального кодексу України» [1]. Таке роз'яснення 30 вересня 2019 р. надав Касаційний кримінальний суд у складі Верховного Суду на звернення суддів щодо порядку передачі окремих категорій кримінальних проваджень до ВАКС [1]. На нашу думку, спірність відповідного рішення суду щодо передачі справи до ВАКС може виникати через наявність щонайменше двох обставин:

- відсутність єдиної практики щодо порядку направлення кримінальних проваджень такої категорії до ВАКС;
- наявність обставин, які свідчать про відсутність правових підстав щодо застосування положень ст. 33-1 КПК України.

Нині вже існують кардинально протилежні рішення різних судових інстанцій, зокрема колегій суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду від 13 вересня 2019 р. (справа № 369/3820/17, провадження № 514427впс19). У цьому разі колегія суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду дійшла висновку, що справа мала подаватися з Голосіївського суду до антикорупційного напрямку, а саме, що передача кримінальних проваджень до Вищого антикорупційного суду здійснюється відповідно до вимог п. 20-2 Розділу XI «Перехідні положення» КПК, а не за правилами ч. 3 ст. 34 КПК України. Відповідно, цю справу було повернуто до Голосіївського районного суду; від 20 вересня 2019 р. (справа № 369/10079/17, провадження № 51-4647впс19). У цій ухвалі зазначено, що однією з головних гарантій права на справедливий суд є розгляд справи судом, встановленим законом, і, відповідно, клопотання щодо передачі справи з Києво-Святошинського районного суду Київської області до Вищого антикорупційного суду, що в складі колегії суддів визначили ухвалу остаточною й такою, що не підлягає оскарженню; від 23 вересня 2019 р. (справа № 760/11359/16к, провадження № 51-4667впс19) щодо розв'язання питання підсудності кримінальної справи ВАКС, що із врахуванням усіх особливостей і деталей клопотання прокурора про направлення кримінального провадження до Вищого антикорупційного суду на розгляд було задоволено на основі ст. ст. 30, 33-1, 34, п. 20-2 Розділу XI «Перехідні положення» КПК України.

Саме тому сучасна діяльність Верховного Суду в сфері уніфікації способів і випадків застосування кримінального законодавства повинна бути спрямована на узгодження положень щодо територіальної, предметної та інстанційної підсудності.

Що ж стосується положень ст. 33-1 КПК України, то, відповідно, до результатів системного аналізу її змісту основним критерієм застосування положень коментованої норми права є необхідність такого юридичного факту, як:

- існування кримінального провадження;

– таке кримінальне провадження має бути стосовно злочинів, які повинні відповідати певним вимогам, тобто мати корупційний складник і наявну одну з умов передбачених п. 1-3 ч. 5 ст. 216 КПК України.

Але, зважаючи на наведене вище, зникає елемент суб'єктності подання обвинувального акту до суду та вимоги щодо ідентифікації суб'єкта, який проводив досудове розслідування. На нашу думку, наявність двох неузгоджених між собою норм у КПК України створюють певні процесуальні можливості, якщо не для уникнення покарання загалом, то щонайменше до затягування розгляду справи. Аналіз змісту наведених вище рішень щодо відповідних справ демонструє вибірковість та інколи відсутність обґрунтування судів щодо розв'язання питання підсудності справ ВАКС, а застосування вибіркової ознаки підсудності таких справ ВАКС.

Підтвердженням правомірності позиції щодо незастосування п. 20-2 розділу XI «Перехідні положення» КПК України до справ, розгляд яких розпочато місцевими судами до внесення відповідних змін в кримінально-процесуальне законодавство, підтверджується також і позиціями Конституційного Суду України. Зокрема, у Рішенні Конституційного Суду України від 9 лютого 1999 р. № 1-рп/99 зазначено, що «дію нормативно-правового акта в часі треба розуміти так, що вона починається з моменту набрання цим актом чинності і припиняється з втратою ним чинності, тобто до події, факту застосовується той закон або інший нормативно-правовий акт, під час дії якого вони настали або мали місце» [10]. Водночас у Рішенні Конституційного Суду України від 19 квітня 2000 р. № 6-рп/2000 зазначено, що суть зворотної дії в часі законів та інших нормативно-правових актів полягає в тому, що їхні приписи поширюються на правовідносини, які виникли до набрання ними чинності за умови, якщо вони скасовують або пом'якшують відповідальність особи [9]. Сталість такої правової позиції та формування єдиної правозастосовної практики є гарантією правової визначеності, яка слугує елементом механізму забезпечення загальних засад кримінального провадження.

Висновки. Враховуючи викладене вище, доходимо висновку, що роль Верховного Суду в забезпеченні єдності судової практики з питань підсудності справ Вищому антикорупційному суду України полягає в тому, що запровадження у практику розгляду кримінальних справ нової вертикалі судових інстанцій – антикорупційних судів, відбулося шляхом доповнення законодавства нормами, які потребують узгодження з наявною судовою практикою, а також більшої точності та конкретності знову ж таки з урахуванням вже усталеної судової практики.

За таких умов лише Верховний Суд здатен уніфікувати правозастосовну діяльність місцевих судів у процесі визначення підсудності або органів прокуратури для розв'язання цього ж питання на етапі скерування обвинувачувального акту до суду. Оскільки Верховний Суд є найвищою судовою інстанцією в системі судоустрою України та враховуючи його завдання із забезпечення сталості та єдності судової практики в порядку та способі, визначених процесуальним законом, то саме він має ухвалити рішення з питань стосовно того, чи підлягає конкретна справа передачі до ВАКС у разі, якщо стосовно такої справи виникає спір.

Скерування судової практики відповідно до наданих роз'яснень дасть змогу реалізувати той потенціал, який закладено в КПК, забезпечити ухвалення законного, обґрунтованого та справедливого судового рішення шляхом розгляду справи впродовж розумних строків і належним складом суду.

Список використаних джерел:

1. Верховний Суд роз'яснив порядок передачі кримінальних проваджень до Вищого антикорупційного суду. URL: https://court.gov.ua/press/news/789536/?fbclid=IwAR2jj49YLG4UcBkjjwLSb4V-0BdnYyJKMRYcliaDAF_OjThAWw8CfqeGKjk (дата звернення: 17.03.2020).
2. Висновок про роль судів у забезпеченні єдності застосування закону № 20 (2017) : КРЕС (2017) 4. Висновок Консультативної ради європейських суддів. URL: http://www.vcu.gov.ua/content/file/Висновок_КРЕС_20.pdf (дата звернення: 17.03.2020).

3. Деменчук М.О. Механізми забезпечення єдності судової практики верховним судом. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право»*. 2018. Вип. 50. Т. 2. С. 148–152.
4. Деменчук М.О. Роль Верховного Суду у забезпеченні єдності судової практики в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.10. – Одеса, 2018. 25 с.
5. Кримінальний процесуальний кодекс України : Кодекс України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 17.03.2020).
6. Прилуцький С.В. Єдність судової влади як конституційно-правова засада правосуддя: проблеми теорії та практики. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2012. № 3. С. 23–31.
7. Про Вищий антикорупційний суд : Закон України від 7 червня 2018 р. № 2447-VIII. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2447-19>.
8. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 2 червня 2016 р. № 1402-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19> (дата звернення: 17.03.2020).
9. Рішення Конституційного Суду України від 19 квітня 2000 р. у справі. URL: №6-рп/2000 <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v006p710-00>.
10. Рішенні Конституційного Суду України від 9 лютого 1999 р. № 1-рп/99. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v001p710-99> (дата звернення: 17.03.2020).
11. Романюк Я. Забезпечення єдності судової практики верховним судом України: реформа потребує продовження. *Газета українських юристів «Юридическая практика»*. 2013. № 9–10. С. 5–10.
12. Романюк Я. Роль Верховного Суду України в забезпеченні принципу правової визначеності. *Слово Національної школи суддів України*. 2013. № 3 (4). С. 6–15.

